

Dekret
z dnia 5 sierpnia 1949 r.
o ochronie wolności sumienia i wyznania
Dz. U. 1949 r. Nr 45, poz. 334

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 2 lipca 1949 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 302) – Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1.

Rzeczpospolita Polska poręcza wszystkim obywatelom wolność sumienia i wyznania.

[hasła: prawo obywatelskie, wolność sumienia i wyznania]

Art. 2.

Kto ogranicza obywatela w jego prawach ze względu na jego przynależność wyznaniową, przekonania religijne lub bezwyznaniowość, podlega karze więzienia do lat 5.

[hasła: dyskryminacja]

Art. 3.

Kto w jakikolwiek sposób zmusza inną osobę do udziału w czynnościach lub obrzędach religijnych albo ją od tego udziału bezprawnie powstrzymuje, podlega karze więzienia do lat 5.

[hasła: przymus, obrzędy religijne]

Art. 4.

Kto nadużywa wolności wyznania, odmawiając udostępnienia obrzędu lub czynności religijnej z powodu działalności lub poglądów politycznych, społecznych albo naukowych, podlega karze więzienia do lat 5.

[hasła: nadużycie wolności wyznania]

Art. 5.

Kto obraża uczucia religijne, znieważając publicznie przedmiot czci religijnej lub miejsce przeznaczone do wykonywania obrzędów religijnych, podlega karze więzienia do lat 5.

[hasła: obraza uczuć religijnych, znieważenie związku wyznaniowego, znieważenie przedmiotu czci religijnej]

Art. 6.

Kto publicznie nawołuje do waśni na tle religijnym albo je pochwała, podlega karze więzienia do lat 5.

[hasła: nawołanie do waśni]

Art. 7.

§ 1. Kto publicznie łży, wyszydza lub poniża grupę ludności albo poszczególną osobę z powodu przynależności wyznaniowej, przekonań religijnych lub bezwyznaniowości, podlega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto narusza nietykalność cielesną człowieka z powodu jego przynależności wyznaniowej, przekonań religijnych lub bezwyznaniowości.

§ 3. Kto dopuszcza się innego czynu przestępnego skierowanego przeciwko grupie ludności lub poszczególniej osobie z powodu przynależności wyznaniowej, przekonań religijnych lub bezwyznaniowości, podlega karze więzienia.

§ 4. Jeżeli z czynu określonego w § 3 wynikła śmierć lub ciężkie uszkodzenie ciała albo nastąpiło zakłócenie normalnego biegu życia publicznego lub zagrożenie bezpieczeństwa powszechnego, sprawca podlega karze więzienia na czas nie krótszy od lat trzech lub dożywotnio albo karze śmierci.

[hasła: prześladowanie religijne]

Art. 8.

§ 1. Kto nadużywa wolności wyznania i sumienia w celach wrogich ustrojowi Rzeczypospolitej Polskiej, podlega karze więzienia od lat trzech.

§ 2. Kto czyni przygotowania do Popełnienia przestępstwa określonego w § 1, podlega karze więzienia.

[hasła: nadużycie wolności wyznania i sumienia]

Art. 9.

Kto, nadużywając wolności wyznania w celu osiągnięcia korzyści osobistej, majątkowej lub innej, wyzyskuje łatwowierność ludzką przez szerzenie fałszywych wiadomości lub wprowadza w błąd inne osoby przez oszukańcze lub podstępne czynności, podlega karze więzienia.

[hasła: nadużycie wolności wyznania]

Art. 10.

Kto bierze udział w porozumieniu mającym na celu popełnienie przestępstwa określonego w art. 3–9 albo świadomie uczestniczy w zbiegowisku publicznym, które wspólnymi siłami dopuszcza się takiego przestępstwa, podlega karze więzienia lub aresztu.

[hasła: związek przestępczy]

Art. 11.

Kto wbrew swemu obowiązkowi nie przeciwdziała popełnieniu przestępstwa określonego w art. 3–10, podlega karze więzienia do lat 5 lub aresztu.

[hasła: obowiązek przeciwdziałania]

Art. 12.

Kto w jakikolwiek sposób nawołuje lub zachęca do popełnienia czynów określonych w art. 2–11, zaleca ich dokonanie lub je publicznie pochwala, podlega karze więzienia.

[hasła: nawoływanie do przestępstwa]

Art. 13.

W razie skazania na więzienie za przestępstwo przewidziane w niniejszym dekrete sąd może orzec utratę praw publicznych i obywatelskich praw honorowych.

[hasła: utrata, prawa publiczne, obywatelskie prawa honorowe]

Art. 14.

W sprawach o przestępstwa przewidziane w dekrete niniejszym właściwe są sądy apelacyjne.

[hasła: właściwość sądowa]

Art. 15.

Uchyla się moc prawną przepisów kodeksu karnego z 1932 r. i przepisów dekretu z dnia 13 czerwca 1946 r. o przestępstwach szczególnie niebezpiecznych w okresie odbudowy Państwa (Dz. U. R. P. Nr 30, poz. 152) w zakresie unormowanym przepisami niniejszego dekretu.

[hasła: derogacja]

Art. 16.

Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Sprawiedliwości.

[hasła: wykonanie]

Art. 17.

Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

[hasła: obowiązywanie]

Prezydent Rzeczypospolitej: *B. Bierut*
Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*
Minister Sprawiedliwości: *H. Świątkowski*